

אזכרה שנתיים

איש מוזר, כתבה: נעמי שמר.

בדרך לכאן פגשתי איש מאוד מוזר

שהלך כמו סהרורי, מלמל לעצמו בשקט ואמר:

על משכבי בלילות אני שומע קול,

קול פעמון גדול מצלצל

ובקומי בבוקר אני חוזר ואומר כמו מתפלל:

"ארץ ישראל שייכת לעם ישראל"

והד עונה לי מן הגיאיות

והזריחה בהרים היא יפה להלל

וכך בקול ענות וכך בקול ילל וכך יומם וליל

"ארץ ישראל שייכת לעם ישראל"

והיא שייכת לו

לא כדי להחזיק בה חיל-כיבוש או חיל-מצב

היא שייכת לו כדי לבנות בה את בית חלומותיו

וכך בהקיץ ובחלום ומדור לדור ומתוך הרגל

"ארץ ישראל שייכת לעם ישראל"

"איש מוזר" אמרתי: "תתבייש

סיסמא כל כך ישנה

הרי אתה מחוץ לתחום ומחוץ לקו, ובעיקר מחוץ לאופנה

אבל האיש המוזר לא ענה לי – הוא לא ענה

ואז ראיתי מסביב את העשרות את המאות ואת האלפים,

אנשים כל כך מוזרים, אנשים כל כך יפים

וקולם במקהלה גדולה כרעם הרחוק מתגלגל

"ארץ ישראל שייכת לעם ישראל"

ואז... מיושנת ללא תקנה וסנטימנטלית ללא רחם
אמרתי : "אנשים מוזרים, לו יהי חלקי עמכם".

ידידיה שלנו, אנחנו כ"כ מתגעגעים אליך.
לא היית איש מוזר, גם לא סהרורי
לא חיפשת אופנה וחידושים מיוחדים
ארץ ישראל שייכת לעם ישראל- זה היה פשוט בשבילך
היית סנטימנטלי, רגיש, יפה, אוהב שירי ארץ ישראל של פעם וגם שומע שירים
חדשים.
מחובר למשפחה, לסבא וסבתא, לבני הדודים.
אהוב על חברך שפגשת ואספת לאורך השנים

לנו בבית אתה כ"כ חסר. ביומיום, בשבתות ובחגים.
חסרה הכניסה לבית אחרי שלא היית כל השבוע, הריח של הבגדים, האבק...
והכביסות..

מגיע למטבח, טועם ונהנה מהבישולים של אחיותיך ומהחומוס הכי טעים של
אחייך.

זמן משחק קופסא בשבת, לא הניצחון עיקר אלא הביחד, השיחות המשפחתיות
במגוון נושאים. הצחוקים.. ידעת להיות קשוב לדעות, ומחשבות שונות משלך,
להתבונן, לומר את דעתך והכל במילים מכבדות ונעימות.

חסר לנו זמן הגיפ איתך. הטיולים המשוגעים והשמחים והרבה תיקונים...
הג'מיני שלך עזר לנו להביא דברים כבדים למעיין ונתקע לנו בדיוק עם סיום
בנייתו. לא רוצים ולא יכולים להיפרד ממנו. מרגישים אותך דרכו.

אתה חסר לסבא וסבתא.. מאוד.. איך היית קופץ לביקור בימי חמישי או שישי
בבוקר.. נהנה מהאוכל הביתי, השיחות, מציע עזרה לתקן, להבריג, לסחוב.

יודע ערך של נסיון חיים

מחייך ואומר: סבתא, באתי בשבילי..

במהלך השנתיים האחרונות חברים ספרו לנו על מפגשים שלהם איתך.
מפגשים של חברות או של משימות.

סיפרו שתמיד שאפת והשתדלת לעשות הכי טוב, הכי מקצועי.

עם פקל הנגב, עם הנמרים וכל הציד, כמובן עם הכושר ועם הכשירות..

דברת אמת. השתדלת לפעול ביושר ובשבילם

במיוחד סיפרו לנו על המילים הטובות, העיניים החמות, החיוך, הדאגה
והאכפתיות שלך.

איך הצלחת להתחבר לכ"כ הרבה סוגים שונים של חברים? זה פשוט מרומם
את הנפש. מציב לנו, לכולנו רף גבוה שמזמין את כולנו להתבונן על העם שלנו
למקום הרבה יותר גבוה ומשמעותי מהכאן ועכשיו.

לכוון למה שמחבר ולא למה שמפריד.

אתם החברים, חיילים וחיילות, מילואימניקים- אתם יודעים לעשות את זה.

חברים יקרים, עברתם ימים שחלקם כללו מראות קשים, ריחות שלא הכרתם,
קולות ורעשים. גילתם בכם כוחות ומצבים חדשים. אתם גיבורי העל שלנו.

גם כשאנחנו בעצימות אחרת של המלחמה, אנחנו יודעים מי האוייב ומי האוהב.
לא נותנים לתקשורת ולרעשים מסביב לבלבל אותנו.

מבקשת מכם- תחלמו גבוה על עם ישראל ותשימו לעצמיכם מטרות פרטיות.
תרצו להתחתן, תרצו ללמוד, להתפתח.

תמיד תהיו ברוכים בביתנו.

ידידיה שלנו,

מקוים שנצליח לקחת ולהמשיך מהתכונות הטובות שלך, להאיר ולחבר

לו יהי חלקי עימך

אמא